

Моє життя після перемоги України

Часто кажуть: «Хочеш насмішити Бога – розкажи йому про свої плани». З початком війни планування стало надскладною справою. Важко передбачити щось більше як на два тижні вперед. Тому в цьому есе я буду розмірковувати про своє майбутнє життя не як про план, а як про мрію, про можливі варіанти її втілення. Так, я не знаю точно, як складеться моє життя, але в одному я точно впевнена – Україна переможе і я нарешті повернуся додому.

Уже сьогодні я можу потішити себе солодкими фантазіями про моє «старенове» життя на рідній землі, в оточенні людей, що говорять рідною мені мовою, в середовищі, менталітет та культура якого є для мене найкращими.

Зараз мені соромно, що раніше я мала бажання переїхати до іншої країни з освітньою метою, жити деінде, де буде більше можливостей і кращий рівень життя. Я, як і багато моїх співвітчизників, мала свою європейську мрію. Тим не менш, провівши вже кілька місяців в іншій країні, не було жодного дня, коли б я не згадувала Україну, дня, коли б я не критикувала іноземців, їх менталітет, прийняти який я ніяк не можу і не хочу. Мені не подобається буквально все. Я порівнюю кожен дію, кожен сантиметр із тим, як це було би в Україні.

В ідеалізованій Європі ніщо не ідеальне: ні система охорони здоров'я, ні поліція, ні всі інші адміністративні установи, ні телебачення, ні політична сфера. Більш того, можна посперечатися про їх ліберальність. Тут у мене розплющились очі – наскільки ж моя Україна неперевершена і прогресивна! Який наш народ у всіх проявах вільний і ні від чого не залежний! Яке комфортне в нас життя і як багато можливостей! Саме тому перше, що я зроблю після перемоги України, – повернуся додому, до свого рідного міста, до своєї квартири. Мені здається, що я не буду покидати стін домівки мінімум тиждень – буду насолоджуватися вже

забути відчуттям ДОМУ. Хто б міг подумати, що покидаючи його на тиждень, не повернуся і через чотири місяці...

Новий день перемоги стане найбільшим святом, важливішим за Новий рік та Різдво. Не здивуюся, якщо по всій країні після перемоги відбудуться масштабні зatory святкування. Живучи в країні-переможниці, я буду пишатися нею, буду берегти її, наскільки це можливо. Перш за все стану волонтером. Зараз це люди, які найбільше допомагають у тилу та будуть не менш потрібні й після завершення бойових дій. Я буду активним учасником політичного і соціального життя, буду свідомо ходити на вибори, стану учасником або створю громадську організацію, зроблю свій внесок у відбудову та розбудову України.

Не тільки після перемоги, але вже зараз я повністю відмовилася від використання російської мови. Тепер у буденному житті я користуюся виключно українською мовою, хоча поки це складно. Тим не менш, я вважаю, що такий вчинок – один із проявів “турботи” про свою державу та її суверенність. Прапор і герб є матеріальною символікою держави, а мова – духовною та соціальною. Слово “соціальна” має велике значення в розмові про державу, адже соціальна держава є формою політичної організації саме суспільства. Тому щоб ні в кого і ніколи більше не виникало думки, що ми – не нація, що ми можемо стати частиною когось, що в нас є щось спільне з росією тощо, вкрай важливо усвідомлювати ризики й укріплювати стіни нашої безцінної фортеці власними руками.

Я обов’язково повернуся в Київ, де у перший же день буду прогулюватися центром міста, споглядати та милуватися історією, що затаїлася в кожному камінці бруківки, в кожному мурі, на кожній вулиці та у кожній пам’ятці. Також я сподіваюся, що ми якнайшвидше зможемо відновити офлайн навчання та увійти у стіни Альма матер Могилянки. Я почну вести активне соціальне життя, як в університеті, так і поза ним. Кожної п’ятниці я буду відвідувати КМЦ, щоб провести час в оточенні нашої української молоді – людей, в яких є душа і які

знають, де вони живуть і для чого. Ми будемо співати українські пісні, вигукувати патріотичні гасла і просто насолоджуватися кожною миттю разом.

Після завершення бойових дій на міжнародній арені (в ЄС) залишаються довготривалі процеси встановлення правди, миру, покарання винних, реформ системи оборони і т.д. У ході цих процесів існує ризик встановлення умовної справедливості та забуття фактів. Саме тому я бачу одним із напрямів своєї неформальної діяльності активістську. Я буду влаштовувати або просто брати участь у мирних демонстраціях як в Україні, так і в Європі. Вони будуть присвячені пам'яті про злочини окупанта і вимогам про справедливе покарання.

Заглиблюючись у тему післявоєнних відбудов, поділюся своїми мріями-планами на життя після завершення навчання в університеті. Я дуже хотіла б долучитися до сектора миробудування, а саме до SSR (процес реформування сфери безпеки, метою якого є постконфліктне відновлення та побудова системи, що буде забезпечувати довготривалий позитивний мир). Вивчаючи ці процеси, я зрозуміла, що в них критично не вистачає піар-фахівців. По-перше, це робота з людьми, з великою їх кількістю. По-друге, здійснення цих реформ потребує відмінного іміджу, результатом якого стануть і прийняття суспільством, і легітимність дій.

Для консолідації нації, розповсюдження спільних ідей та оновленого курсу дій, розвитку, постановки цілей варто створювати громадські організації та спілки. Я мала б за честь розробити їх концепції та подбати про те, щоб люди були достатньо проінформовані щодо діяльності і переваг участі, щоб вони визнали їх. Знову повертаючись до теми будування миру, варто зауважити, що байдужість та бездіяльність у цьому сенсі створюють додатковий ризик, що війна знову розпочнеться через певний час. До того ж, це може бути не тільки зовнішній, але і внутрішній конфлікт. Як на мене, одними з головних ідей миробудування є, по-перше, перевиховання громадян, реформи в освіті та інших сферах. Це є необхідною умовою для того, щоб змінити ворожі настрої в суспільстві,

встановити неспростовне відчуття єдності від Донецька до Карпат та виховати абсолютно толерантну націю. По-друге, розбудова сильної демократичної основи держави. Для цього турботу про свою державу повинен виявити кожен громадянин: по-своєму, у сфері своєї діяльності і в обсязі своїх можливостей.

Ще одна мрія – жити в кожному з українських міст упродовж кількох місяців. Таким чином я зможу відвідати всі історично важливі точки, побачити всі дива природи України.

Я обов'язково зустрінуся з усіма родичами та друзями, нагадаю їм про те, як я їх люблю. Після таких вимушених тривалих розлук особливо починаєш цінувати людей, своїх людей. До війни в мене ніколи не було такого відчуття самотності, відчуття себе піщинкою у морі Всесвіту. Тож коли я повернуся на свій берег, до подібної мені породи, я більше не захочу його полишати. Я буду цінувати кожну хвилину, проведену зі своїми рідними, друзями і просто співвітчизниками. Я навчуся знаходити для цього більше часу. Впевнена, що не буду покидати українські кордони без нагальної потреби, адже на наших землях можна знайти буквально все: і море, і ріки, і гори, і різноманітні архітектурні пам'ятки, що виконані в різних стилях, і історію, якою можна пишатися. В нашій державі можна повністю реалізувати себе, втілити будь-яке бажання, бути цілком щасливим. Тож кожне літо я буду проводити в рідній Одесі на морі. Буду купувати солодку цукрову кукурудзу, милуватися блакитним небом і чистим горизонтом. Щовесня буду закінчувати купальний сезон у Криму, а взимку подорожувати до Карпат та Чернівців.

За час моїх довоєнних подорожей та за час, проведений у Європі, я зустріла багато людей: різних соціальних класів і груп, різного віку, рівня знань, професії. Всі вони цікавилися ситуацією в Україні, як українці живуть зараз і як ми жили раніше. Коли я відповідаю на всі запитання, то завжди спостерігаю здивованість на обличчі співбесідника. Я усвідомила, що до початку військових дій мало хто мав уявлення про Україну як про велику, незалежну, багату та прогресивну

державу у Східній Європі. Я вирішила, що це моя маленька місія – поширювати знання в невеликих соціальних колах та групах. Я демонструвала світлини, розповідала про реформи, політику, прогрес за останні роки. Нещодавно почала запрошувати всіх іноземних знайомих приїздити, щоб особисто познайомитися з нашою країною і культурою. Таким чином я намагаюся переконати в нашій перемозі Європу, це один зі способів примножити міць України і створити надійне оточення, підтримку. Тож після війни я очікую зустріти багато гостей на нашій землі, у своїй квартирі, яким я змогла б показати Україну з найяскравішого її боку.

Так само як існують певні установки та упередження щодо італійців або британців, так формуються установки про вже майже знайому культуру в європейців. Проте важливо розуміти, що знайомство навіть з однією людиною іншої національності формує твій імідж як українця, в колі спілкування цієї людини працює так зване “сарафанне радіо”. Тож дуже важливо, особливо біженцям, що опинилися закордоном, діяти і говорити вдумливо, пам’ятаючи, що одна людина може стати для когось репрезентацією всієї нації.

Отже, я бачу своє післявоєнне майбутнє на рідній землі – в Україні. Передбачаючи процеси і потреби держави, я прогножую свою діяльність, спрямовану на всебічне її зміцнення та відновлення стабільності. Я вважаю, що це повинно бути метою кожного українця, адже тільки всі разом ми по-справжньому сильні, впливові та непереможні.